

deres nærmeste og andre voksne, som kan lære dem op til livet og fællesskabet? For det andet: Hvordan får vi organiseret det offentliges indsats, så den i højere grad kommer de socialt dårligt stillede til del?

Lad mig forsøge nogle svar. For det første skal vi have et mere rummeligt arbejdsmarked. Jeg synes, at Det Konservative Folkepartis forslag med en tidsbank i den sammenhæng er interessant.

For det andet er der brug for en nytænkning af børneorloven, så der bliver bedre mulighed for at dele den op i bidder. Vi vil foreslå en klippekortsmodel, hvor barnet har et vist antal klip, som forældre eller bedsteforældre kan benytte sig af. Det ville betyde, at den enlige mor, som ikke har mulighed for at gå ned i tid eller føler sig for usikker i jobbet til at bede om orlov, kan overlade orloven til en bedstefar eller en bedstemor. Det må endvidere overvejes at lade den statslige pulje til børneorloven indgå i en fond, som arbejdsmarkedets parter kan bidrage til, og som parterne også er med til at administrere.

For det tredje skal vi have en mere fleksibel børnepasning, hvor forældrene kan betale for de timer, som barnet rent faktisk er i institution. Dermed ville der være et økonomisk incitament til enten at forsøge at hente dem tidligt eller gå ned i tid.

Det Radikale Venstre tilslutter sig for det fjerde vedtagelsens forslag om, at regeringen opstiller en handlingsplan for børnenes velfærd. I den forbindelse mener vi, at det bør overvejes at give børnene deres eget testpanel, så politikker og lovforslag kan vurderes i forhold til målet: mere velfærd til børnene.

Lad mig med ovenstående understrege Det Radikale Venstres position i forhold til højre og venstre side af salen:

Vi tager stærkt afstand fra forespørgernes tiltro til, at vi løser børnenes problemer med de traditionelle midler, dvs. flere penge, flere institutioner og mere pasning. Mange børn har nemlig mere brug for deres forældres og andre voksnes tid, og den får de kun ved, at deres forældre og nærmeste prioriterer tid frem for f.eks. karriere, større bil – you name it.

Vi lægger samtidig lige så stor afstand til Venstres forslag om statsansatte forældre. Tænk, hvis det var sådan, at fordi man fik et barn, så fik man hver måned løn for at påtage sig ansvaret, bare forestillingen om, at det skulle kunne betale sig at få børn!

Venstre og SF er i virkeligheden enige om én ting: Der er ikke grænser for forsørgersamfundet.

(Kort bemærkning).

Erik Larsen (V):

Jeg har et spørgsmål til fru Elsebeth Gerner Nielsen: Når det bliver sagt, at Venstre ønsker en egentlig forældreløn, hvad mener fru Elsebeth Gerner Nielsen så, at forældrene modtager, når de sender deres børn i offentlige pasningsordninger, som koster 100.000 kr., 50.000 kr., afhængig af, om det er vuggestuer eller børnehaver? Er det ikke at give en form for forældreløn til dem, der vælger offentlige løsninger? Jeg har svært ved at se andet, når pengene kommer fra samfundskassen.

Så lige for at få opklaret et spørgsmål. Når muligheden for en fond, en speciel fond, bliver nævnt, er det her så Det Radikale Venstres forslag på at indføre en ny arbejdsmarkedsafgift, som skal gå over i en offentlig fond, der så kan hedde en orlovsfond?

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Det var dog utroligt. Jeg hørte fru Elsebeth Gerner Nielsen sige: Der er ingen grænser for forsørgersamfundet. Og så blev vi slået i hartkorn med Venstre. Det synes jeg ikke var noget rart sted at blive puttet hen.

Sagen er jo, at den debat vel også foregår hos De Radikale. Jeg læste med megen fornøjelse hr. Asger Baunsbak-Jensen, som altså er radikal; han skrev nemlig, at det, som han syntes var problemet, var, at De Radikale helt havde glemte den sociale prioritering. Det synes jeg måske var lidt hårdt af hr. Asger Baunsbak-Jensen, men det skrev han altså i Information. Men jeg synes sådan set over tid, at han har lidt ret, for det, der er sket børnepolitisk, er, at den meget solide og målrettede indsats over for de børn, der har det værst, har vi erstattet af brede børnepolitiske ordninger.

Må jeg ikke godt sige, at det ikke er SF's skyld. Og derfor skal man ikke slå os sammen med Venstre. Det er bl.a. De Radikales skyld, for De Radikale har været med til det. De har nemlig været med i alle regeringer op gennem 1980'erne, og derfor har De Radikale måske et problem; men derfor behøver man jo ikke at blive vred på SF.